EP 1
โลกเรามีคนแปลกอยู่ทุกที่

ว่ากันว่าชีวิตคือการต่อสู้ที่ไม่สิ้นสุด โชคชะตาได้สร้างสมรภูมิไว้ทดสอบคนเรามากมาย บางครั้งก็ได้รับชัยชนะสมกับความพยายามและหยาดเหงื่อที่เสียไป บางครั้งก็พ่ายแพ้ไม่เป็นท่า แม้จะดิ้นรนทุ่มเทสุดชีวิตอย่างไรก็ไม่อาจไขว่คว้าสิ่งที่ต้องการมาครอบครองได้

และนี่เป็นอีกครั้งที่*เรน*ในวัยสิบเก้าปีพ่ายแพ้ในสงครามครั้งหนึ่งแบบหมดรูป

“มึง...ไม่มีหลุดมาเลยว่ะ”

“เฮ้อออ...” เจ้าของเรื่องตอบรับด้วยเสียงถอนใจ

บรรยากาศรอบกายสุดแสนจะคึกคักเนื่องจากเป็นวันเสาร์ต้นเดือน ผู้คนจึงพากันมาเดินห้างสรรพสินค้าชอปปิงกันหนาตา สีหน้าของกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่เพิ่งเดินผ่านโต๊ะของพวกเขาซึ่งอยู่ในโซน Co-working Space ไปดูสดใสสมวัย สวนทางกับเรนที่นั่งห่อไหล่สายตาจับจ้องหน้าจอสมาร์ตโฟนในมือ

พอชำเลืองมองไปข้าง ๆ *เห็นป/อนด์*เพื่อนเพียงหนึ่งเดียวจาก

โรงเรียนเดียวกันกำลังนั่งกดรีเฟรชหน้าเว็บไซต์ลงทะเบียนเข้าหอพักของมหาวิทยาลัยย้ำ ๆ แต่ไม่มีท่าทีจะมีที่ว่างเพิ่ม ก็ทำเอานิสิตต่างจังหวัดอย่างเขาถึงกับหมดเรี่ยวแรง ต้องยกแก้วเครื่องดื่มที่วางอยู่ตรงหน้าขึ้นดูดแก้เซ็ง

เทศกาลแห่งการต่อสู้ฝ่าฟันของเด็กมัธยมศึกษาปีที่หกทั่วประเทศเพื่อแย่งชิงที่เรียนในมหาวิทยาลัยเพิ่งจะจบลงไปไม่นาน ทว่าการต่อสู้ครั้งใหม่ก็ยังดาหน้าเข้ามาไม่หยุด หลัก ๆ ก็คือการลงทะเบียนสารพัดสิ่ง อาทิ การลงทะเบียนรายวิชาเรียน หรือลงทะเบียนเข้าหอพัก ไอ้อย่างแรกน่ะปีหนึ่งสบายอยู่แล้วเพราะถูกล็อกให้ลงตั้งแต่วันแรก แต่อย่างหลังนี่สิมีคู่ต่อสู้เป็นพัน ๆ แล้วหอในของมหาวิทยาลัยที่ราคาย่อมเยาก็มีไม่เพียงพอ เพราะงั้นที่บอกว่าเป็นสงครามน่ะไม่เกินจริงสักนิด

ใครโชคเข้าข้าง (เน็ตแรง) ก็สมหวังไม่ต้องไปจ่ายค่าหอนอกแพง ๆ ส่วนคนที่ถูกเลือกให้ผิดหวังอย่างเขาน่ะ...

“จะครึ่งชั่วโมงแล้ว กูว่าไม่น่ามีหลุดมาแล้วแหละ เต็มแล้วเต็มเลย ใสเจียด้วยครับเพื่อน”

“แหงสิ เขาว่าหอในจองยากจะตาย ไม่มีใครกดแคนเซิลง่าย ๆ หรอก”

“...แล้วมึงจะเอาไง” ปอนด์เบนสายตาจากหน้าจอมองใบหน้าขาว ๆ ของเพื่อนตัวเล็กกว่าอย่างเห็นใจ ถึงจะเป็นเด็กต่างจังหวัดกันทั้งคู่ แต่คนที่ต้องหาหอพักมีแค่เรน เพราะปอนด์พักที่คอนโดของลูกพี่ลูกน้องซึ่งทำงานอยู่กลางใจเมืองอยู่แล้ว และอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยนัก

เรนฟุบหน้าลงกับโต๊ะ ตอบด้วยเสียงหมดอาลัยตายอยาก “จะเอาไงอะ ให้ไปนอนข้างถนนเหรอ กูก็ต้องหาหอนอกน่ะสิ”

มหาวิทยาลัยรัฐเก่าแก่ที่พวกเขากำลังจะเริ่มใช้ชีวิตเป็นนิสิตแห่งนี้อยู่ในย่านเศรษฐกิจสำคัญแห่งหนึ่งของกรุงเทพมหานคร แน่นอนว่ามีคอนโด อะพาร์ตเมนต์ หอพักให้เลือกอีกมากมาย แต่ก็หมายความว่าราคาจะสูงตามไปด้วยเช่นกันเพราะเป็นทำเลยอดนิยม สำหรับเรนซึ่งครอบครัวฐานะปานกลาง บ้านที่เชียงรายเปิดร้านอาหารเหนือเล็ก ๆ ไม่ใช่ลูกเจ้าของกิจการรีสอร์ตแอนด์สปาชื่อดังเหมือนเพื่อนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ทั้งยังมีน้อง ๆ วัยกำลังโตอีกตั้งสองคน เรนจึงตั้งใจอยากช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่ให้มากที่สุด ถ้าได้อยู่หอพักของมหาวิทยาลัยก็จะประหยัดค่าใช้จ่ายได้อีกมาก

แต่มาถึงจุดนี้ก็ต้องตัดใจละนะ ก่อนอื่นต้องรีบหาหอใหม่แล้วย้ายเข้าให้เร็วที่สุด จะได้ประหยัดค่าโรงแรมรายวันได้เร็ว ๆ

“มันมีกรุ๊ปเฟซฯ ที่หารูมเมตของมออยู่ด้วยนี่ เดี๋ยวกูดูให้” คุณซายปอนด์ (เรนชอบเรียกแบบนั้นเพราะบ้านมันรวย) รีบกดเข้าหน้าเพจเฟซบุ๊ก เลื่อนหากลุ่มที่ว่าท่ามกลางสารพัดกลุ่มที่เด็กปีหนึ่งต่างกดแอดเข้าไปไว้ก่อนจนไม่รู้ว่ามีอะไรบ้าง

พอเห็นเพื่อนตั้งอกตั้งใจช่วยแก้ปัญหา เจ้าของเรื่องอย่างเรนจึงเค้นเรี่ยวแรงลุกขึ้นนั่งยืดหลังตรงอีกครั้ง มือที่ขาวเนียนตามกรรมพันธุ์ยกแก้วเครื่องดื่มจากตู้กดอัตโนมัติขึ้นจิบ รสชาติหวานอมเปรี้ยวซ่าสดชื่นของน้ำเชื่อมสตรอว์เบอร์รี ลิ้นจี่ มะนาว โซดา ผสมเครื่องดื่มชูกำลังแผ่ซ่านอยู่ในปาก

Sunset Ren เมนูใหม่ของเต่าบินที่ช่วงนี้เรนกำลังติดใจนับว่าพอจะช่วยเยียวยาจิตใจได้บ้าง ระหว่างที่เขานั่งไถสมาร์ตโฟนหากลุ่มเฟซบุ๊ก

“อยู่ไหน ๆ ๆ อ้อ...เจอละ”

พอกดเข้าไปดูก็เป็นอย่างที่คาด นิสิตจำนวนมากที่ถูกเลือก

ให้ผิดหวังต่างพากันตามหารูมเมตมาหารค่าห้องกันหลายสิบโพสต์ บ้างก็มีที่พักอยู่แล้วชวนมาหารกัน บ้างก็ตามหาคนที่มีที่พักแล้วเพื่อจะไปหารด้วย เรนเป็นประเภทหลัง ทว่าเขาไม่ได้โพสต์ลงไป อาศัยดูจากโพสต์ของคนที่มีห้องแล้วและกำลังตามหารูมเมตแทน

อันที่จริงมีหลายโพสต์ที่ดูน่าสนใจ แต่ส่วนใหญ่พอเห็นราคาก็หน้าซีดรีบเลื่อนผ่าน จริง ๆ เรนก็รู้อยู่แล้วว่ามันจะต้องเป็นแบบนี้ ตั้งแต่เลือกยื่นคะแนนเข้ามหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังกลางใจเมือง ทว่านี่เป็นโอกาสครั้งเดียวในชีวิต เขาก็อยากจะเลือกคณะและมหาวิทยาลัยที่ใฝ่ฝัน อยากลองมาใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ วางแผนเอาไว้ล่วงหน้าว่าจะเรียนไปทำงานพาร์ตไทม์ไป

ถึงครอบครัวจะช่วยซัปพอร์ต แต่ถ้าต้องจ่ายค่าหอขนาดที่หารแล้วเดือนละเจ็ดแปดพันขั้นต่ำก็คงไม่ไหว นี่ยังไม่หักค่าน้ำไฟค่ากิน ค่าใช้จ่ายจิปาถะอื่น ๆ ด้วยนะ ส่วนที่ถูกลงมาหน่อยก็อยู่ไกลบวกค่ารถไปก็จ่ายพอ ๆ กัน หรือไม่ก็สภาพหอดูไม่น่าอยู่เท่าไร

ไอ้น้ำนี่มันผสม*เต่าทรงพลัง*ด้วยไม่ใช่เหรอ แต่ทำไมยิ่งไถดูยิ่งรู้สึกหมดแรง ให้ตายเถอะ!

“กรุงเทพฯ แม่ง...แพงไปหมดเลยแฮะ”

ขนาดลูกคุณหนูหลานคุณนายอย่างไอ้ปอนด์มันยังนิ่วหน้าแล้วลูกคนหาเช้ากินค่ำอย่างเรนจะไม่สลดได้ยังไง หรือเขาควรเชื่อพ่อแม่ เลือกยื่นเข้ามหาวิทยาลัยใกล้ ๆ บ้านไปซะก็จบเรื่อง แต่มาถึงขนาดนี้แล้วคิดแบบนั้นก็ไม่มีประโยชน์แล้วสินะ...

เรนดูดน้ำอึกสุดท้าย ตอนที่เขากำลังจะวางแก้วลงบนโต๊ะสายตาก็เหลือบไปเห็นโพสต์ใหม่ล่าสุดในกลุ่มเด้งขึ้นมาพอดี

‘รับสมัครรูมเมตหนึ่งอัตรา’

หัวข้อโพสต์ดึงดูดสายตาเรนเพราะภาษาที่ใช้เหมือนบริษัท

ประกาศรับสมัครพนักงาน พอกดเข้าไปอ่านรายละเอียดเต็ม ๆ เขาก็ถึงกับเม้มปากกลั้นหัวเราะ รู้สึกว่าคนโพสต์ช่าง*น่าสนใจจริง ๆ*

“ปอนด์ ๆ มึงดูนี่ดิ”

“ไหน” เจ้าตัวชะโงกหน้ามามอง ก่อนจะอ่านออกเสียง

“รับสมัครรูมเมตหนึ่งอัตรา สถานที่ คอนโด XXX ปากซอย 13/2 ห้อง Suit Deluxe ห้าสิบตารางเมตร (มีห้องแล้ว) งบสามพันบาท/เดือน รวมค่าส่วนกลางแล้ว น้ำไฟคนละครึ่ง รายละเอียดบลา ๆ ๆ

“คุณสมบัติ ชาย/LGBT ปีหนึ่ง-ปีสี่ (ถ้าปีหนึ่งจะพิจารณาเป็นพิเศษ) ไม่พูดมาก ไม่สูบบุหรี่ ไม่ล้ำเส้นเรื่องส่วนตัว ไม่ยุ่งกับของกินของใช้ส่วนตัว รักษาความสะอาดร่างกายและห้อง รักษามารยาทซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ จ่ายเงินตรงเวลา อยู่ด้วยแล้วไม่อึดอัด พูดคุยกันด้วยเหตุผล ไม่ทำเสียงดังรบกวน ไม่นอนกรน ไม่เปิดทีวีหรือแอร์ทิ้งไว้เวลาไม่อยู่ห้อง หลังสี่ทุ่มเป็นต้นไปให้ใช้หูฟัง ไม่พาเพื่อนมาที่ห้องโดยไม่บอกล่วงหน้า ไม่อนุญาตให้คนอื่นมาค้างคืนในเวลาที่รูมเมตอยู่ห้อง ผลัดกันทำความสะอาดห้องเป็นรายอาทิตย์”

“นี่ ๆ มึงอ่านตรงนี้ด้วย”

“อะไรวะ...สำคัญ ไม่รับปรึกษาปัญหาด้านการเงิน ขอคนมีคุณสมบัติตามข้างต้น คอมเมนต์ใต้โพสต์เท่านั้นไม่ต้องทักแชตมา หากพิจารณาแล้วจะติดต่อไปเอง”

เรนถามเสียงกลั้วหัวเราะ “มึงว่าเป็นไง”

“จะเป็นไง ก็โคตรเรื่องมากไง นี่มันหารูมเมตหรือหาเมียวะ แล้วถ้าตกลงอยู่ด้วยจะพูดอะไรได้บ้างปะ อินดี้จัดขนาดนี้ทำไมมันไม่อยู่คนเดียวให้จบ ๆ”

“เหรอ แต่กูว่ามันก็ไม่ขนาดนั้นนะ” เรนพูดพลางกดเข้าไปส่อง

โพรไฟล์เจ้าของโพสต์

“ที่เขาเขียนมาก็ดูเป็นคุณสมบัติรูมเมตที่น่าอยู่ด้วยจริง ๆ แหละ แค่แจกแจงละเอียดไปตั้งแต่แรกเลย กูว่าเขาชัดเจนดีออก น่าจะเป็นอินโทรเวิร์ตด้วย แต่ทำไมไม่มีรูปเลยหว่า...” คนพูดขมวดคิ้วเมื่อกดเข้าไปแล้วพบว่ามีแต่รูปหน้าโพรไฟล์สีดำสนิทไม่มีรายละเอียดอื่นใด เดาว่าถ้าไม่ตั้งค่าเป็นส่วนตัวให้เห็นเฉพาะเพื่อนในเฟซบุ๊ก ก็อาจจะเพิ่งสมัครมาเพื่อหารูมเมตโดยเฉพาะ

ปอนด์กลอกตา ส่งเสียงเฮอะ “ไม่รู้ดิ กูว่าไอ้นี่แปลก ๆ แล้วทำไมต้องบอกว่าปีหนึ่งจะพิจารณาเป็นพิเศษ แม่งเฒ่าหัวงูหลอกแดกเด็กปะเนี่ย”

“ก็อาจจะอยู่ปีหนึ่งเหมือนกัน หาเมตทีก็คงอยากให้อยู่ยาว ๆ ไม่อยากเปลี่ยนบ่อยมั้งกูว่า” เรนออกความเห็นเชิงบวกตามประสาคนมองโลกในแง่ดีก่อนเสมอ “แต่ราคาถูกมากเลยนะ เดือนละสามพันเท่าหอในเลย บวกน้ำไฟก็คงไม่เกินพันหนึ่ง”

“ถูกจนประหลาดอะดิกูว่า” ไม่พูดเปล่า คุณชายปอนด์ยังเซิร์ชชื่อคอนโดนั้นให้เขาดูเป็นหลักฐานด้วย “มึงรู้ไหมคอนโดนี้ ห้องไซซ์นี้เดือนละหมื่นหกเลยนะเว้ย แพงกว่าผ่อนบ้านอีก หารครึ่งยังไงเหลือสามพัน บ้าปะ กูว่าโพสต์ปั่นชัวร์”

ขณะที่ปอนด์ปักใจเชื่อไปแล้วว่าไม่น่าไว้ใจ แต่เรนยังคงอ่านทวนโพสต์อีกรอบ เพราะราคาที่ถูกจนน่าเหลือเชื่อทำให้มีคนตอบคอมเมนต์หลักสิบในระยะเวลาไม่ถึงสามนาที บ้างก็คิดแบบไอ้ปอนด์ว่าเป็นโพสต์ปั่น บางคนก็คอมเมนต์ทิ้งไว้ให้ติดต่อกลับ แป๊บเดียวก็กลายเป็นโพสต์ยอดนิยมในกลุ่มไปแล้ว

เรนกลอกตาไปมาอย่างชั่งใจ ในระหว่างที่ปอนด์กำลังเลื่อนหาโพสต์อื่น ๆ ช่วยหาห้องให้เขาต่อ เรนก็จัดการตอบคอมเมนต์

โพสต์ดังกล่าวไปซะเลย

'สนใจครับ'

"เฮ้ย เรน" พอเห็นเขาไปคอมเมนต์ คนข้าง ๆ ก็หันขวับทันที "มึงเอาจริงดิ"

"ก็แค่ลองดู กูก็อยากรู้เหมือนกันว่าปั่นไหม มันถูกมากเลยนี่ ใกล้บีทีเอสด้วย ไปมอนั่งวินก็แค่สิบบาทเองมั้ง ถ้าไม่ปั่นก็ถือว่าโชคดีนะ กูก็ว่าตัวเองมีคุณสมบัติแบบที่เขาต้องการด้วย"

"ก่อนอื่นนะ มันบอกขอคนไม่พูดมาก แต่มึงพูดมาก" ปอนด์พ่นลมหายใจพรืด "อีกอย่าง...ถึงอยากประหยัดขนาดไหน มึงก็ต้องคิดถึงความปลอดภัยตัวเองก่อนบ้างโว้ยยย!"

"อย่าเสียงดังดิ เดี๋ยวก็โดนด่า ต่อให้หน้ามึงหล่อกว่าซาอึนอูก็ไม่ช่วยหรอกนะ" เรนกระซิบพลางมองไปรอบ ๆ เมื่อเห็นว่าคนแถวนั้นเริ่มหันมาทำตาเขียวใส่พวกเขา

ไอ้ปอนด์ยิ้มแห้ง ก้มหัวเป็นเชิงขอโทษขอโพยคนรอบตัวแล้วหันมาแยกเขี้ยวใส่เขาอีก "กูพูดจริงนะ มึงไปลบคอมเมนต์เหอะ"

"ลบทำไม เขาอาจจะไม่ทักกูมาก็ได้ไหมล่ะ คนเมนต์ตั้งเยอะ" คนตัวเล็กกว่าไหวไหล่ ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นสีหน้าระอาใจของเพื่อนคนเดียวในเมืองหลวง

พูดถึงเรื่องนี้ อันที่จริงก็ใช่ว่าเขาไม่เคยมีเพื่อนในกรุงเทพฯ มาก่อน สมัยเด็ก ๆ เขาก็อยู่อะพาร์ตเมนต์ในกรุงเทพฯ กับพ่อแม่นี่ละ จำได้ว่าเคยวิ่งเล่นกับเด็กในซอยเดียวกัน สมัยนั้นพ่อเขาทำงานเป็นเซลส์บริษัทยา ส่วนแม่ก็เป็นพนักงานบัญชี จนกระทั่งเรนอายุได้เจ็ดขวบก็ประสบอุบัติเหตุรถชนเข้า บวกกับน้องชายคนรองกำลังจะเข้าอนุบาล พ่อมองว่าคงไม่อาจแบกทั้งค่ารักษาและค่าเล่าเรียนในกรุงเทพฯ ไหวจึงตัดสินใจขอบริษัทย้ายไปทำงานในโซนภาคเหนือ

ส่วนแม่ก็ลาออกกลับไปเปิดร้านอาหารเหนือเล็ก ๆ ที่เชียงรายบ้านเกิด

หลังประสบอุบัติเหตุเรนต้องหยุดเรียนไปหนึ่งปีเพื่อรอให้ร่างกายฟื้นฟู แล้วไปเรียนซ้ำชั้น ป.สองที่โรงเรียนแถวบ้าน จากนั้นก็ไม่ได้กลับมากรุงเทพฯ อีกเลย ต่อให้เขาแวะไปแถวอะพาร์ตเมนต์ที่เคยอยู่ตอนนั้น ต่างคนต่างก็คงจำเพื่อน ๆ ที่เคยวิ่งเล่นด้วยกันไม่ได้แล้ว เท่ากับว่าตอนนี้เขามีไอ้ปอนด์นี่แหละเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียวในเมืองหลวงแห่งนี้

สมัยเรียนมัธยมปลายเขากับปอนด์อยู่ห้องเดียวกันมาสามปี และถึงจะไม่ได้เป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันแต่ก็สนิทสนมใช้ได้ เพราะมันแวะไปกินข้าวร้านแม่เขาบ่อย ๆ โชคดีที่ปอนด์มันอยากมากรุงเทพฯ พอดีเลยลองยื่นมหาวิทยาลัยเดียวกับเขา แล้วดันติดคณะศึกษาศาสตร์เหมือนกันถึงจะคนละภาควิชา เรนเรียนภาคคณิตศาสตร์ ส่วนคุณชายปอนด์เรียนพลศึกษา แต่วิชาปีหนึ่งก็มีที่ได้เรียนตัวเดียวกันอยู่บ้าง เพราะงั้นก็ยังถือว่าอุ่นใจที่มีคนรู้จัก

ซึ่งตอนนี้คนรู้จักที่ว่านั่นกำลังหงุดหงิดเขาสุด ๆ

“ขมวดคิ้วอยู่นั่น ขาดน้ำตาลไง้? กูไปกดเต่าบินให้เอาไหม แต่มึงจ่ายนะ”

“ตลกละไอ้เวร” ปอนด์ถอนใจ สบตาคู่สนทนาด้วยสีหน้าจริงจังอย่างหาได้ยากสำหรับมนุษย์ที่ถือคติเน้นใช้ชีวิตชิลชิล ไม่คิดเยอะมาโดยตลอด “เอาดี ๆ ถ้ามันทักมึงมาก็อย่าไปตอบเลย กูว่าถูกเกินจนไม่น่าไว้ใจจริง ๆ นะ”

“เอาไว้ค่อยว่ากัน ตอนนี้เขายังไม่ทัก---”

ติ๊ง!

เสียงข้อความเข้าดังขึ้นถูกจังหวะเหมือนใครปล่อยคิว เรน

ก้มลงมองโทรศัพท์มือถือ กะพริบตาปริบ ๆ

“ทักมาจริงด้วยว่ะ”

“มึงบล็อกมันเลย”

“ลองคุยดูก่อนดิ”

“เชี่ย ไอ้เรนนน มึงเปลี่ยนชื่อเป็นไอ้เวรเหอะ!” ปอนด์เค้นเสียงลอดไรฟัน แสนจะเหนื่อยใจกับความหน้ามึนของเพื่อน ขณะที่เรนกดเข้าไปดูแชตอย่างกระตือรือร้น

‘สนใจจริง ๆ ใช่ไหมครับ ขอคนไม่เล่น’

ถึงจะไม่เห็นหน้า แต่จินตนาการจากภาษาแชตได้เลยว่าน่าจะเป็นพวกขรึม ๆ หรือไม่ก็เด็กเนิร์ด ระหว่างที่ไอ้ปอนด์บ่นงึมงำอยู่ข้างหูว่าให้เขาบล็อก ๆ ไป เรนกลับสนใจอยากไปดูห้องขึ้นมาจริง ๆ

‘สนใจจริง ๆ ครับ’

ข้อความขึ้นอ่านแล้วอย่างรวดเร็วและขึ้นว่าปลายทางกำลังพิมพ์ เรนใจเต้นตึ้กตั้กนั่งลุ้น

‘งั้นนัดเจอกันก่อน ถ้าคุยแล้วโอเคก็ไปดูห้องต่อด้วยกันเลย พรุ่งนี้คุณว่างไหม’

‘ว่างครับ’

‘งั้นเจอกันที่ร้านกาแฟใต้คอนโดตอนบ่ายโมง ถ้าถึงแล้วก็ทักมาหาผม’

‘ได้ครับ แล้วเจอกัน’

“เฮ้ย! ปอนด์” เรนหันไปมองคนข้าง ๆ ส่งยิ้มร่าเริงไปขัดตาทัพก่อนที่คุณชายซึ่งนั่งอ่านแชตอยู่ด้วยจะอารมณ์บูดกว่าเดิม “มึงไปกับกูนะ”

“มึงเก่งนี่ ไปคนเดียวสิ”

“อะไรว้า มึงไม่ห่วงกูเหรอ”

“กูห่วงมึงคร้าบบบ แต่มึงอะไม่ห่วงตัวเอง” ปอนด์ส่ายหน้า

รู้จักกันมาสามปีกว่า นี่เป็นครั้งแรกที่ปอนด์นึกอยากทุบคนข้าง ๆ สักตุ้บ น่าเสียดายอย่างตรงที่พ่อแม่เขาไม่ไว้ใจให้ลูกชายอยู่ไกลตา เพราะสมัยมัธยมปลายปอนด์เคยโดนเด็กโรงเรียนใกล้ ๆ ต่อย เพราะเข้าใจผิดว่าไปเฟลิร์ตแฟนฝ่ายนั้น (ซึ่งอันที่จริงผู้หญิงนั่นแหละมาตามตื๊อเขาต่างหาก ก็คิดว่าโสดน่ะสิ ใครจะไปรู้ว่าคุณเธอมีผัวแล้วล่ะ)

ถึงจะไม่ใช่ความผิดของเขา แต่พ่อกับแม่อาจจะกลัวลูกชายคนเดียวโดนใครตื้บอีกเลยส่งเขามาอยู่กับลูกพี่ลูกน้องที่กรุงเทพฯ ให้มีคนคอยสอดส่องความประพฤติ หรือพูดอีกนัยคือคอยจ้ำจี้จ้ำไชหน่อย เพราะสมัย ม.ปลาย ปอนด์ชิลจัดไม่ค่อยสนใจเรียนด้วยแหละ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงหารห้องกับไอ้เรนได้ ไม่ต้องให้มันไปแชร์ห้องกับคนไม่รู้จักแบบนั้น

“นี่จะไปเจอมันจริงดิ”

“ก็ไม่มีอะไรเสียหายนี่” เรนยังมองโลกในแง่ดี แถวคอนโดนั้นถือว่าพลุกพล่านไม่น่ากลัวด้วย ถ้าโดนหลอกไปคอยเก้อก็แค่เสียเวลา แต่ถ้าไม่ถูกหลอกแล้วคุยกันถูกคอเขาก็จะได้ประหยัดค่าเช่าหอตั้งเยอะ ใครจะไม่คว้าโอกาสไว้

ปอนด์มองเพื่อนนิ่ง ๆ ชั่วอึดใจ ก่อนพ่นลมหายใจพรืด “เออ ๆ เพราะรับปากแม่มึงไว้แล้วว่าจะคอยช่วยดูให้หรอกนะ ซวยจริง ๆ เลยกู ไม่น่ายื่นที่เดียวกับมึงเล้ยยย”

“บ่นมากว่ะ” เรนกลั้นยิ้ม มองเพื่อนที่ทำหน้าเหมือนใช้พลังงานไปแล้วทั้งชีวิต “อะ ๆ กูเลี้ยงเต่าบินจริง ๆ ก็ได้ จะเอาไร”

“มัทฉะแล้วกัน กูขอหวานสุดเลยนะ ขาดน้ำตาลเพราะมึงเนี่ย!”

“คร้าบ ๆ”

คนช่างยั่วโทสะหัวเราะในลำคอ ทิ้งเพื่อนให้เฝ้าข้าวของไว้ส่วนตัวเองคว้าโทรศัพท์มือถือเดินไปที่ตู้กดเครื่องดื่มด้านหน้าทางเข้า Co-working Space พลางฮัมเพลงอย่างสบายอารมณ์

วันต่อมา พวกเขามาถึงก่อนเวลานัดหมายราวสิบห้านาที เพื่อสำรวจสถานที่รอบ ๆ พบว่าแถวคอนโดมีทั้งร้านอาหารตามสั่ง ร้านสะดวกซื้อ ร้านขายยา ร้านตัดผม ร้านซักอบรีด ร้านไปรษณีย์ มอเตอร์ไซค์วินอยู่พร้อมสรรพ ชั้นล่างของคอนโดก็มีคาเฟ่เล็ก ๆ ตู้กดน้ำ ตู้เอทีเอ็ม และตู้เต่าบินอยู่ด้วย พวกสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันถือว่ามีครบครัน

ที่เหลือก็แค่...รอเจอหน้าเจ้าของห้อง

“พนันกันปะว่ามึงถูกหลอก” คนข้างตัวที่ชะโงกหน้ามาเจ๋อในโทรศัพท์มือถือเขากล่าวขึ้น ระหว่างที่เรนกำลังพิมพ์ข้อความส่งหาเจ้าของห้องพักที่นัดกันเอาไว้ตอนบ่ายโมงว่ามาถึงร้านกาแฟใต้คอนโดเรียบร้อยแล้ว

เรนเลิกคิ้วน้อย ๆ ใส่ไอ้คุณชายขี้กังวล “ไม่มั้ง มึงนี่ก็อยากให้กูถูกหลอกจังเลยนะ”

“โดนสักทีก็ดี จะได้ระวังตัวมากกว่านี้ มึงไม่เคยได้ยินหรือไงที่เขาว่ากรุงเทพฯ มันอันตราย”

“แล้วเขานี่ใคร ที่ไหนก็มีคนไม่ดีทั้งนั้นแหละ ถ้าเจอแล้วเห็นท่าไม่ดีก็ไม่ดีล แค่นั้นเอง” เรนยักไหล่ จ้องหน้าแชตที่ได้รับคำตอบจากอีกฝ่ายว่าให้รอแป๊บหนึ่ง เขาเลยเดินไปอุดหนุนน้ำกับขนมของร้านเพื่อไม่ให้ดูน่าเกลียดที่มานั่งรอเฉย ๆ

กรุ๊งกริ๊ง...

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

เสียงกระดิ่งที่แขวนหน้าร้านดังขึ้นเมื่อประตูถูกผลักออก เรนหันไปมองตามโดยอัตโนมัติ ก่อนจะเผลอมองตาค้างเมื่อเห็นลูกค้าที่เพิ่งเดินเข้ามาด้านใน

คนตรงหน้าเขาเป็นผู้ชายวัยรุ่นแต่งตัวธรรมดา สวมเสื้อยืดกางเกงวอร์มทั่ว ๆ ไป แต่สิ่งที่ทำให้เรนตะลึงไปชั่วขณะคือความสูงของฝ่ายนั้นที่ดูตัวใหญ่มาก น่าจะสูงพอ ๆ กับไอ้ปอนด์ที่สูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้า หรืออาจจะสูงกว่านิดหน่อยด้วยซ้ำ ผิวคล้ำแดดหน่อย ๆ แบบพวกชอบทำกิจกรรมกลางแจ้ง รูปร่างดูมีกล้ามเนื้อพอประมาณคล้ายพวกนักกีฬา

ส่วนหน้าตา...ก็รู้แหละว่ากรุงเทพฯ มีคนหน้าตาดีเกลื่อนกลาด แต่ผู้ชายคนนี้ก็ยังจัดอยู่ในระดับสูงของมาตรฐานอยู่ดี เครื่องหน้าคมชัด จมูกโด่ง ดวงตาทรงอัลมอนด์ ที่หางตาตกเล็กน้อยทำให้ดูเหมือนง่วงตลอดเวลา คิ้วเข้มหนาจนน่าอิจฉาสำหรับคนคิ้วบางอย่างเขา...

ดวงตาดำขลับคู่นั้นตวัดมองมาทางเรน ทำเอาคนถูกมองสะดุ้งโหยง

“คุณที่นัดกันไว้?”

“...ครับ” เรนพยักหน้าหงึก ๆ ส่งยิ้มเก้กังไปให้

เมื่อวานจนถึงเช้าวันนี้เขาจินตนาการว่าอีกฝ่ายจะหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ไม่คิดเลยว่าจะหล่อขนาดนี้ คือถ้าสมัยนี้ยังมีประกวดดาวเดือนมหาวิทยาลัยอะไรแบบนั้น หมอนี่ต้องถูกรุ่นพี่ในคณะจับลงประกวดแน่นอน วงเล็บว่าถ้ามีรุ่นพี่ใจกล้าพอจะเข้าไปทาบทามละนะ เพราะถึงเครื่องหน้าโดยรวมจะไม่ได้ดูดุดันแต่สีหน้าที่แสดงออกช่างเฉยชาเหลือเกิน แผ่ออร่าว่า ‘อย่ามาเข้าใกล้เกินสามเมตร’ อะไรทำนองนั้นเลยอะ

พอเห็นแล้วก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมในโพสต์ถึงระบุคุณสมบัติรูมเมตละเอียดยิบขนาดนั้น อินโทรเวิร์ตสุดขั้วแน่ ๆ แต่มาถึงจุดนี้จะให้ถอยก็เสียเวลาเปล่า แล้วเขาก็ไม่ควรตัดสินคนอื่นทั้งที่ยังไม่รู้จักกันด้วย

“แซนด์วิชอบร้อนได้แล้วค่ะ”

เสียงคุณพี่สาวพนักงานช่วยทำลายความเงียบ เรนเลยเดินไปหยิบถาดใส่จานขนมปัง ก่อนจะหันไปบอกผู้มาใหม่ยิ้ม ๆ

“ไปนั่งคุยกันตรงนู้นเถอะครับ”

คนตัวเล็กกว่าแอบรู้สึกเสียวสันหลังวูบวาบตอนที่อีกฝ่ายเดินตามมา ส่วนไอ้ปอนด์นั่งจ้องอยู่ก่อนแล้ว ตอนแรกเรนคิดว่ามันจะตีหน้าขรึมใส่ ทว่าเพื่อนเขากลับมีรอยยิ้มเป็นมิตรบนใบหน้า ไอ้นี่อยู่เป็นตลอดแหละ

หรือไม่มันก็อาจจะกลัวโดนผู้ชายคนนี้ต่อยก็ได้ ต้องยอมรับแหละว่าภาพลักษณ์คุณเจ้าของห้องดู...น่าระแวงอยู่เหมือนกัน

“ตกลงคนที่จะหารห้องคือใครครับ” ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้วนิด ๆ ขณะเริ่มเปิดบทสนทนา ดวงตาคมปลาบมองเขากับปอนด์สลับกัน ชวนให้บรรยากาศกระอักกระอ่วน

“ผมเอง คือแบบว่าผมเป็นเด็กต่างจังหวัดเพิ่งเข้ากรุงเทพฯ กลัวหลงทาง เพื่อนเลยมาด้วยน่ะครับ” เรนรีบบอก

คนฟังพยักหน้าน้อย ๆ โดยไม่พูดอะไร ขณะที่คนข้าง ๆ เตะขาเขาอยู่ใต้เก้าอี้ เรนเลยเลื่อนจานแซนด์วิชไปให้เพื่อนกินแทนเพื่อให้มันหุบปากไปก่อน ส่วนเขาก็เริ่มทักทายด้วยรอยยิ้ม

“ผมชื่อเรนครับ ปีหนึ่งศึกษาศาสตร์ แล้วคุณ...”

“เกรท ปีหนึ่งบริหารฯ” อีกฝ่ายตอบสั้น ๆ ดวงตาคมพิจารณาเขานิ่ง ๆ ทำเอาเรนเริ่มทำหน้าไม่ถูก

“คือ...หน้าผมมีอะไรติดเหรอ”

ผ่านไปชั่วอึดใจกว่าร่างสูงจะตอบ “เปล่า”

*เกรท*ผ่อนลมหายใจยาว กล่าวด้วยเสียงโมโนโทน “ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เหมือนกัน...ครับ...”

ยินดีจริงไหมเนี่ย เรนแอบเหงื่อตกแต่ก็ยังฝืนยิ้ม เดิมทีเขาก็ไม่ใช่คนพูดเก่งขนาดไอ้คุณชายปอนด์อยู่แล้ว พอมาเจอคู่สนทนาประเภทถามคำตอบคำ แถมหน้านิ่งก็ยิ่งไปไม่ถูกเข้าไปใหญ่

พวกเขานั่งมองหน้ากันเงียบ ๆ อยู่ประมาณห้าวินาที แล้วคุณชายปอนด์เพื่อนรักที่น่าจะทนบรรยากาศอึดอัดไม่ไหวก็ช่วยทำลายความเงียบ “ผมชื่อปอนด์นะ เป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกับไอ้นี่มัน ว่าแต่คุณทำไมถึงหารูมเมตล่ะ ขอโทษนะที่พูดตรง ๆ แต่จากที่โพสต์มาผมว่าคุณเหมาะที่จะอยู่คนเดียวมากกว่าหรือเปล่า แบบว่าคุณสมบัติเมตที่คุณต้องการมันก็หายากอยู่นะถ้าจะเอาให้ครบ ๆ น่ะ”

“ไอ้ปอนด์!” เรนขึงตาใส่เพื่อนที่พูดจาเสียมารยาท

ทว่าฝ่ายตรงข้ามกลับตอบเสียงเนิบ “ก็อาจจะจริง แต่ผมแค่อยากแจ้งไว้ให้ชัดเจน บางอย่างก็หยวน ๆ กันได้ อีกอย่าง...เพื่อนคุณก็มาตอบคอมเมนต์ แปลว่าเขาคิดว่าตัวเองน่าจะโอเคตามที่ผมต้องการ ไม่ใช่เหรอ”

“ก็จริง ไอ้เรนมันค่อนข้างเจ้าระเบียบอยู่นะ” ปอนด์บุ้ยใบ้ไปทางคนข้างตัว “ก็โล่งไปทีที่ไม่ใช่โพสต์ปั่น ผมมาด้วยเพราะเป็นห่วงมันน่ะ คุณคงไม่ได้เป็นพวกมิจฉาชีพหรอกใช่ไหม”

“ตอนนี้ยังไม่ได้บัตรนิสิต ถ้ากังวลจะดูบัตรประชาชนผมไหมล่ะ” ฝ่ายนั้นไม่พูดเปล่าทำท่าจะควักกระเป๋าสตางค์ออกมา

เรนส่ายหน้าวืด ๆ “ไม่ ๆ ไม่ต้องหรอก เรา...เอ๊ย! ผมเชื่อ”

“พูดสบาย ๆ ก็ได้” เกรทเอ่ย

ถึงจะว่าแบบนั้นแต่เพราะเจ้าตัวหน้านิ่งเหลือเกิน เรนเลยตัดสินใจว่าไว้เดี๋ยวค่อยสนิทกันตอนตกลงเป็นรูมเมตดีกว่า เพราะตอนนี้เขาก็ยังไม่ได้เห็นห้องเลย

“แล้ว...” เรนถามอย่างลังเล “เราจะไปดูห้องกันเลยไหมครับ”

“อือ รอเพื่อนคุณกินเสร็จจะขึ้นไปด้วยกันก็ได้”

“โอเค” เรนยิ้มอย่างโล่งใจ

จะบอกว่าคุยยากก็ใช่ ทว่าเอาเข้าจริงอีกฝ่ายก็ไม่ได้ดูต่อต้านสังคมขนาดนั้น น่าจะเป็นคนพูดไม่เก่ง ชวนคุยไม่เป็นเลยดูแข็งกระด้างไปสักหน่อย แต่เกรทก็ดูเข้าใจความรู้สึกกังวลของพวกเขาพอสมควรถึงได้บอกให้พาปอนด์ขึ้นไปด้านบนด้วยกัน

คิดในแง่ดี หมอนี่คงไม่ได้เป็นอาชญากรที่มีพรรคพวกรอเจี๊ยนพวกเขาอยู่บนห้องเหมือนในหนังสยองขวัญหรอกมั้ง...

ปอนด์ยัดแซนด์วิชที่เหลือใส่ปากภายในสองคำ จากนั้นก็เดินตามเจ้าถิ่นขึ้นไปดูห้องด้วยกัน เกรทแตะบัตรผ่านโซนนิติบุคคลเข้าไปด้านในแล้วกดลิฟต์พาพวกเขาขึ้นไปยังชั้นสิบ

ระหว่างยืนรอลิฟต์ เรนแอบชำเลืองเปรียบเทียบความสูงของเพื่อนใหม่กับปอนด์ เกรทสูงกว่านิดหน่อยจริง ๆ อิจฉาสองคนนี้ชะมัดเพราะเขาสูงแค่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสามเอง แถมหนึ่งปีมานี้ไม่เพิ่มขึ้นสักเซ็นต์ สงสัยจะหยุดสูงแล้ว ฝั่งพ่อเขาก็ไม่สูงอยู่แล้วด้วย ถึงส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสามจะยังถือเป็นไซซ์มาตรฐานชายไทย แต่ถ้าเลือกได้เรนก็อยากสูงกว่านี้

เสียดาย ตอนเด็ก ๆ ไม่น่าแอบเทนมทิ้งทุกวันเลย...

“ที่นี่จะต้องใช้คีย์การ์ดผ่านเข้าออกตลอด ขึ้นลิฟต์ต้องใช้

คีย์การ์ดแตะไปได้แค่ชั้นส่วนกลางกับชั้นห้องตัวเอง” เกรทอธิบายด้วยเสียงไร้อารมณ์เช่นเคยระหว่างที่อยู่ในลิฟต์ “ตึกนี้จำนวนยูนิตไม่เยอะเท่าไร คนที่อยู่ส่วนใหญ่เป็นนิสิตกับคนทำงานแถว ๆ นี้ทั้งนั้น”

เรนชวนคุย “แปลว่าคุณอยู่ที่นี่มานานแล้วเหรอ”

“เพิ่งย้ายเข้ามา แต่ผมจบจากโรงเรียนสาธิตมหา’ลัยนี้เลย ใช้ชีวิตแถว ๆ นี้มาตลอด”

“ดีจังครับ” เรนยิ้มแห้ง หันไปมองปอนด์ที่ยืนไถโทรศัพท์อยู่ข้าง ๆ “พวกเราเพิ่งเข้ากรุงเทพฯ เลยเด๋อ ๆ ด๋า ๆ กันทั้งคู่ รู้สึกแปลกที่ไปหมด”

“เออ จริง” ปอนด์พยักหน้าเห็นด้วย “ขนาดกูลงมากรุงเทพฯ เป็นพัก ๆ พอมาอยู่จริงยังเวียนหัว ไปไหนก็เจอคนอย่างกับมด”

เกรทพูดเสียงเรียบ “เดี๋ยวก็ชิน”

หากคิดในแง่ร้ายฟังดูแล้วเหมือนพูดไปงั้น ๆ ไม่ค่อยใส่ใจ ทว่าสายตาที่มองมากลับนิ่งสงบสื่อถึงความจริงใจ ระหว่างที่ประตูลิฟต์เปิดออกเรนจึงแอบคิดว่าเพื่อนใหม่คนนี้จริง ๆ ก็ใช้ได้อยู่แฮะ...

เกรทเดินนำพวกเขามาจนถึงห้องสุดท้ายสุดทางเดินแล้วแตะคีย์การ์ดเปิดประตูห้อง เมื่อเรนกับปอนด์ชะโงกหน้าเข้าไปด้านในก็พยักหน้าอย่างพึงใจ

ถึงจะเป็นห้องสตูดิโอแต่ก็กว้างขวางขนาดที่สองคนจะอยู่ได้ไม่อึดอัด มีกระจกกั้นแบ่งสัดส่วนห้องนอนกับห้องนั่งเล่นที่ไม่ได้มีข้าวของมากนักนอกจากโซฟายาวกับโต๊ะรับแขก โทรทัศน์แขวนผนังอยู่ฝั่งตรงข้ามโซฟา ในส่วนของห้องนอนฝั่งเตียงด้านที่ติดกับหน้าต่างระเบียงห้องมีข้าวของวางไว้แล้ว ส่วนด้านติดกับผนังกระจกกั้นห้องยังว่างเปล่ามีเพียงเครื่องนอนและตู้ข้างเตียงโล่ง ๆ

ฝั่งตรงข้ามเตียงคือโต๊ะเขียนหนังสือสองตัว ส่วนห้องน้ำอยู่

ติดกับห้องนั่งเล่น และมีโซนทำครัวเล็ก ๆ สะอาดสะอ้าน ดูเป็นห้องที่น่าอยู่เกินจินตนาการในงบประมาณแค่สามพันบาทเท่านั้นเอง

“พอใช้ได้ไหม หรือจะไปดูส่วนกลางแล้วค่อยตัดสินใจ” เกรทถาม น้ำเสียงเรียบเฉยไม่ได้เจือความคาดหวังว่าจะต้องตกลงใจ

เรนอ้าปากจะตอบ แต่คุณชายปอนด์ดันชิงพูดขึ้น “ถามว่านี่สามพันบาทจริงไหมดีกว่า หลอกกันปะเนี่ย”

“เปล่า เรื่องจริง”

“คือ...ผมไม่ซีเรียสเรื่องส่วนกลางเพราะคงไม่ค่อยได้ใช้ ส่วนห้องนี่ผมชอบมากเลยละ มันดีมาก” เรนยกมือขึ้นลูบคอ แม้จะพอใจกับห้องมาก ๆ แต่ก็ยังตงิดใจไม่ต่างจากไอ้ปอนด์อยู่ดี “ราคาสามพันบาทจริง ๆ เหรอ ทำไมหารถูกนักล่ะ หรือห้องนี้มีกุ๊กกู๋เลยได้ราคาถูก”

“ไม่มี” เจ้าของห้องหรี่ตาลงเล็กน้อย คาดว่าคงกำลังคิดว่าเขามโนเพ้อเจ้อแหง ๆ แต่จะมาโทษกันได้ยังไง ปกติราคาถูก ๆ แบบนี้ในหนังก็ต้องแปลว่าเป็นห้องที่เคยมีคนตายไงล่ะ

“แล้วทำไมถูกนักวะ” ปอนด์คาดคั้น

อีกฝ่ายนิ่งไปพักหนึ่งเหมือนกำลังไตร่ตรองว่าจะใช้คำพูดยังไง ก่อนจะตอบด้วยประโยคที่ทำเอาคนฟังทั้งสองนึกหมั่นไส้นิด ๆ “ผมคงไม่ค่อยได้อยู่ห้อง แค่อยากให้ห้องมีคนอยู่ ไม่อยากให้เสียที่ไปเปล่า ๆ ที่หารถูกเพราะผมไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินอยู่แล้ว”

“โอ้ บ้านรวยละสิ แต่ดูจากที่เช่าคอนโดนี้ได้ก็น่าจะรวยแหละใช่ไหม” ปอนด์แซว

เกรทไม่ได้ตอบอะไร ทั้งคู่จึงอนุมานว่าคงเป็นแบบนั้น เรนหันไปสบตาเพื่อนเพื่อขอความเห็น เมื่อไอ้ปอนด์ยักไหล่เป็นเชิงว่าแล้วแต่ ชายหนุ่มจึงไม่รีรอที่จะเอ่ยกับเจ้าของห้อง

“คือผมโอเคนะถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขในโพสต์ แล้วคุณว่าไงแบบว่าคุณ...ถูกใจผมหรือเปล่า”

เชี่ย...เรนสะดุ้งหน้าร้อนวาบเมื่อพบว่าคำพูดคำจาตัวเองดูคลุมเครืออย่างกับนัดเจอคนในแอปหาคู่

หันไปด้านหลังเห็นไอ้ปอนด์กลั้นหัวเราะจนไหล่สั่น ส่วนคู่สนทนาอย่างเกรทชะงักไปนิด ๆ บอกเลยว่าบรรยากาศตอนนี้เก้อกระดากสุด ๆ

“คือ...ผมหมายความว่าเราต้องอยู่ด้วยกันใช่ไหมล่ะ วันนี้ผมมาดูว่าถูกใจห้องไหม ส่วนคุณที่อยู่มาก่อนก็ต้องดูผมด้วยว่าผมโอเคที่จะมาอาศัยด้วยหรือเปล่า” คนตัวเล็กกว่ายิ้มแห้ง ตัดสินใจรวบรัดก่อนจะพูดอะไรให้ขายขี้หน้าไปมากกว่านี้ “แล้วคุณว่าไงครับ”

“ก็นะ” เกรทพึมพำ ใบหน้าหล่อเหลายังคงรักษาความสงบนิ่งไว้ ทว่ามุมปากคล้ายจะโค้งขึ้นนิด ๆ “ผมโอเค ไม่มีปัญหา ผมก็*ถูกใจคุณ*”

“ฮ่า ๆ” บุคคลที่สามอย่างปอนด์ทนไม่ไหวระเบิดหัวเราะลั่น ส่วนคนถูกแซวอย่างเรนต้องรีบหันหน้าหนี

เวรเอ๊ย

“เห็นนิ่ง ๆ ก็เอาเรื่องอยู่นี่หว่า เอ้า ๆ เอาเป็นว่าตกลงแล้วเนอะ ฝั่งคุณสะดวกให้เพื่อนผมย้ายเข้ามาเมื่อไรล่ะ ไอ้นี่มันอยากรีบออกจากโรงแรมไว ๆ จะได้ประหยัดเงินน่ะ” ปอนด์ที่ยังพูดไปหัวเราะไปเข้ามาช่วยคุยแทนเรนที่อายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปมุดไว้ไหน

เกรทตอบเสียงเรียบ “ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปก็ได้”

เรนที่เริ่มควบคุมสีหน้าได้แล้วถามขึ้น “งั้นถ้าย้ายเข้าพรุ่งนี้เลยได้ไหมครับ”

“อือ” อีกฝ่ายพยักหน้า เรนจึงยื่นมือออกไปเชกแฮนด์

ฝ่ามือของเกรทใหญ่กว่าเขา อุ่นจัด และหยาบนิดๆ ทั้งที่ดูเหมือนลูกคนรวยแต่กลับมีมือที่สมบุกสมบันเกินคาด ขณะจับมือกับเกรท เรนก็คิดในใจอย่างลิงโลด

แบบนี้เรียกว่าโชคดีในโชคร้ายสินะ จองหอพักไม่ทันแต่ได้ห้องพักราคาดี แถมใกล้มหา’ลัยด้วย ส่วนรูมเมตก็...

“งั้นคุณจะไปดูส่วนกลางแล้วค่อยกลับไหม”

“ครับ รบกวนด้วยนะ”

เรนพยักหน้าแล้ววาดแขนพาดคอเพื่อนลากให้เดินตามเกรทไป ดวงตาคู่โตมองแผ่นหลังกว้างของว่าที่รูมเมตที่เดินนำไปตามโถงทางเดินของคอนโดพลางคลี่ยิ้ม

คุยยากนิดหน่อย แต่คิดว่าในอนาคตคงจะสนิทกันได้แหละนะ

EP 2
รูมเมตที่ชอบดื่มอเมริกาโนเย็นคนนั้น

“เมตมึงตื่นยังเนี่ย”

“ตื่นแล้ว เกรทบอกว่ากำลังลงมา” เรนที่นั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับตอบเพื่อนสนิทที่อุตส่าห์ขับรถมาส่ง รวมถึงช่วยขนข้าวของย้ายห้องให้ (ถึงเขาจะมีกระเป๋าติดตัวมาแค่สองใบก็เถอะ) ชายหนุ่มผลักประตูลงจากรถพลางชะเง้อคอมองไปตรงทางเข้าตึก ไม่นานก็เห็นร่างสูงใหญ่ของเพื่อนใหม่เดินออกมาจากด้านในในสภาพผมเผ้าเปียกชื้นตามประสาคนเพิ่งสระผมมา

เรนกวาดตาพิจารณาอีกฝ่าย เพราะวันนี้เกรทเปลี่ยนไปสวมเสื้อบาสเกตบอลแขนกุดเลยได้เห็นกล้ามเนื้อต้นแขนแน่น ๆ ทั้งสองข้างชัดถนัดตา ในฐานะผู้ชายเรนยอมรับว่านึกอิจฉาอยู่หน่อย ๆ เขาไม่ชอบออกกำลังกายนัก แถมกินเท่าไรก็ไม่อ้วนเพราะระบบเผาผลาญดีจัด ในขณะที่เกรทอายุน้อยกว่าเขาหนึ่งปี (น่าจะนะ เพราะเขาเรียนซ้ำชั้น) แท้ ๆ แต่ดันดูเหมือนรุ่นพี่มากกว่าเพราะขนาดตัว

โลกนี้ไม่ยุติธรรมเลยจริง ๆ

“ดูกล้ามดิ มึงอย่าไปมีเรื่องกับมันนะ ตัวเล็ก ๆ แบบมึงมัน

ต่อยทีเดียวสลบแน่" ปอนด์พูดขำ ๆ ได้ยินเสียงเพื่อนหัวเราะในลำคอ

"อยู่แล้ว ถ้ามีเรื่องเดี๋ยวกูส่งมึงไปแทน ขนาดตัวพอ ๆ กัน น่าจะไหวอยู่นะ"

"กูเป็นพวกรักสงบอะดิ พอเหอะ ชีวิตนี้โดนต่อยหนเดียวก็พอแล้ว" ปอนด์ทำหน้าขยาด ถึงจะออกกำลังกายเล่นเวตสม่ำเสมอก็ไม่ได้แปลว่าเขาจะชอบใช้กำลัง

ฝันร้ายจากการโดนผัวชาวบ้านเล่นงานสมัย ม.ปลายยังไม่จางไป กว่าหน้าหล่อ ๆ จะหายซ้ำนี่ปาไปเป็นสัปดาห์เลยนะ สาว ๆ อาจจะไม่เสียใจเพราะโลกนี้ยังมีคนหล่อให้หวีดอีกเยอะ แต่พ่อแม่เขาเสียใจแน่นอน เพราะงั้นก็หวังว่าชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยนี้จะไม่ต้องไปมีเรื่องกับใครอีก

บทสนทนาจบลงเมื่อเกรทเดินเข้ามาใกล้ ทั้งสามคนทักทายกันพอเป็นพิธี จากนั้นเจ้าถิ่นก็เอ่ยขึ้น "เดี๋ยวไปแอดชื่อเข้าระบบกับทำคีย์การ์ดก่อนแล้วค่อยมาขนของ มีอะไรให้ช่วยขนไหม"

"ไม่เป็นไร เอาไปเลยก็ได้ ผมมีกระเป๋าแค่สองใบเอง" เรนว่าพลางเดินไปเปิดประตูฝั่งที่นั่งผู้โดยสาร

ตอนที่กำลังจะยื่นมือไปหยิบกระเป๋า ไอ้ปอนด์ก็ดันเขาให้พ้นทางแล้วคว้ากระเป๋าทั้งสองใบไปถือให้ซะเอง

"มึงเดินไปเหอะ เดี๋ยวถือให้"

"เอามา กูถือเอง"

"ไปเหอะน่า" ปอนด์เบี่ยงตัวหนีแล้วเดินถือกระเป๋าจ้ำอ้าวขึ้นตึก

ที่ยื่นมือเข้ามาช่วยก็เพราะเห็นอีกฝ่ายตัวเล็กกว่า แถมกระเป๋าก็โคตรหนัก สมัยเรียน ม.ปลายเขาได้เรนที่หัวดีกว่าช่วยไว้

เยอะเหมือนกัน ไม่ว่าจะช่วยติวหรือเวลาจวนตัวส่งงานไม่ทันก็ยอมให้ลอกการบ้าน ถือว่าตอบแทนนิด ๆ หน่อย ๆ

เรนก้าวเร็ว ๆ เดินตามเพื่อนไปบ่นไป ไม่ทันสังเกตว่าใครอีกคนที่ยืนอยู่บริเวณนั้นมองพวกเขาด้วยสายตาซับซ้อนขณะเดินตามมาเงียบ ๆ

“แอดชื่อเพิ่มให้แล้ว นี่ค่ะคีย์การ์ด”

“เท่าไรครับ”

“ไม่เสียตังค์จ้ะ ปกติมีโควตาให้ห้องละสองใบ นี่เพิ่งใช้ไปใบเดียว แต่ถ้าทำหายใบละห้าร้อย แล้วก็ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็แจ้งพี่ได้เลยนะน้องเรน อย่าลืมแอดไลน์นิติฯ คอนโดล่ะ”

“รับทราบครับ” เรนยิ้มกว้างรับคีย์การ์ดกับบัตรประชาชนคืนมาจากพี่ป๊อบหัวหน้าฝ่ายนิติบุคคลของคอนโด เธอเป็นหญิงสาววัยสามสิบต้นที่ดูกระฉับกระเฉงสุด ๆ

“อ้อ ใช่ คุณเกรทคะ รู้สึกว่าจะมีพัสดุมาเมื่อวานน่ะค่ะ” เธอหันไปบอกชายหนุ่มอีกคนที่ยืนกอดอกฟังบทสนทนาเงียบ ๆ มานาน เมื่อเจ้าของชื่อเดินตามหญิงสาวไปทางห้องเก็บพัสดุ ปอนด์ก็ยื่นหน้าไปกระซิบกับเพื่อน

“นิติฯ เรียกมึงว่าน้อง แต่เรียกไอ้เกรทว่าคุณเฉย แต่กูก็เข้าใจพี่เขานะ ออร่ามันดูห่างเหินอะ”

“ถ้าสนิทกันอาจจะไม่ใช่แบบนั้นก็ได้” เรนโต้พลางมองตามหลังเจ้าของเรื่องไป

ถึงเขาจะคิดแบบเดียวกับปอนด์ว่าเกรทเข้าถึงยาก ทว่าน่าแปลกที่เรนกลับไม่รู้สึกอึดอัดเท่าที่คิด คือก็มีอึดอัดบ้างแหละเพราะเพิ่งรู้จักกันเมื่อวาน แต่กลับไม่รู้สึกว่าจะเข้ากันไม่ได้ ลึกลงไปเรน

เกือบจะแน่ใจว่าพวกเขาจะต้องเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันในอนาคตแน่ ๆ

ว่าแต่เขาไปเอาความมั่นใจนั่นมาจากไหนนะ เพิ่งเจอกันแค่สองครั้งเอง

“ขึ้นห้องกันเถอะ” เกรทที่เดินถือกล่องพัสดุออกมากล่าวกับพวกเขาที่ยืนรออยู่ แล้วทั้งสามคนก็ขึ้นไปที่ชั้นสิบโดยที่ปอนด์หิ้วกระเป๋าของเรนไปวางไว้ให้บนโซฟาในห้องรับแขก

ว่าที่ครูพละในอนาคตอดที่จะกวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องขนาดใหญ่แล้วถามซ้ำแทนเพื่อนอีกครั้งไม่ได้ “เกรท ถามอีกทีนะ ห้องนี้ไม่มีผีจริง ๆ ใช่ปะ คือมันถูกจนงงอะมึง เอ๊ย! คุณเก็ตไหม”

“พูดสบาย ๆ ก็ได้”

“โอเค งั้นกูพูดหยาบเลยนะ” พออีกฝ่ายเอ่ยปากอนุญาตปอนด์ก็พูดรัวทันที “คือมึงตั้งราคาหารห้องแบบเอาสังคมมากอะ ’จารย์ ถ้านี่เป็นละครกูก็จะคิดแล้วนะว่ามึงเป็นลูกเจ้าของตึกเลยให้เช่าถูก ๆ ได้ ใช่ปะวะเรน”

“นั่นสิ” เรนตอบเสียงกลั้วหัวเราะ แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อฝ่ายนั้นผงกศีรษะ

“อือ”

“เฮ้ย! มีรับมุกด้วย”

“เปล่า ก็ตามนั้นแหละ” เกรทตอบเพื่อนของรูมเมตคนใหม่ของตนด้วยสีหน้านิ่งสนิท “นี่คอนโดของบ้านผมเอง”

คราวนี้สองหนุ่มอุทานเสียงหลง “ฮะ?!”

“ก็อย่างที่บอกเมื่อวานว่าผมคงไม่ค่อยได้อยู่ห้อง ถ้าอยู่คนเดียวแล้วปล่อยไว้เฉย ๆ ก็เสียรายได้ไปห้องหนึ่ง สามพันนี่ยังเอามาจ่ายค่าน้ำไฟได้ไม่ต้องเข้าเนื้อ” คุณลูกชายเจ้าของคอนโดกล่าวราวกับเป็นเรื่องลมฟ้าอากาศทั่วไป

เรนถึงกับเหม่อ อดคิดไม่ได้ว่าเพื่อนใหม่คนนี้สมแล้วกับที่เรียนบริหารธุรกิจ คิดถึงรายได้และผลประโยชน์ทุกเม็ดจริง ๆ ถึงคอนโดนี้จะไม่ใช่โครงการของบริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ประเภทที่มีหลาย ๆ โครงการทั่วทุกเขตในกรุงเทพฯ แต่ก็ถือว่ามีชื่อเสียงในระดับกลาง ๆ

สรุปว่าเขาได้เพื่อนประเภทลูกคุณหนูหลานคุณนายมาอีกคนแล้วสินะ ที่ยืนหัวโด่อยู่สามคนนี่คนหนึ่งลูกเจ้าของคอนโด อีกคนลูกเจ้าของรีสอร์ตในเชียงราย

ก็...ครับ ให้มันจนแค่กูนี่แหละ

“อ๋อ มิน่าพี่นิติฯ ข้างล่างถึงเรียกว่าคุณ เฮ้ย! เกรท กูชอบมึงอะ มาเป็นเพื่อนกันเหอะ” ปอนด์ซักถูกใจเพื่อนใหม่หน้านิ่งคนนี้เลย เหมาเอาเองว่าเป็นเพื่อนกันแล้วเสร็จสรรพ ถึงอีกฝ่ายจะไม่ได้ตอบ แต่ดูจากแววตา (คิดเอาเอง) ก็ไม่ได้แสดงท่าทีต่อต้านอะไร เท่ากับว่าตอบรับแล้ว

ด้านเรนที่กำลังขนกระเป๋าเสื้อผ้าไปไว้บนเตียงก็โล่งใจที่ได้รับคำตอบเรื่องราคาห้อง แค่แน่ใจได้ว่าไม่มีผีเขาก็โอเคแล้ว ดูท่าเพื่อนใหม่คนนี้คงมีสายเลือดนักธุรกิจเข้มข้นแน่ ๆ ถึงได้คิดเรื่องค่าเสียโอกาสที่ใกล้เคียงกับคำว่างก แต่ถ้าเกรทจะงกแล้วเขาได้ประโยชน์ก็ไม่มีอะไรต้องคัดค้านนี่นา

“เรน” ระหว่างที่เขากำลังทยอยเอาเสื้อผ้าใส่ไม้แขวน ปอนด์ก็ชะโงกหน้ามาเรียก “กูไปก่อนนะ นัดกับบ้านลุงไว้ว่าจะไปกินข้าวเที่ยงกับเขา ไปให้เขาเห็นหน้ารายงานพ่อแม่กูหน่อย”

“เออ ๆ ไว้เจอกันที่มอ” เรนพยักหน้ารับรู้ ได้ยินเสียงไอ้ปอนด์บอกลารูมเมตของเขา ฝ่ายนั้นก็ตามน้ำพูดกูมึงกับไอ้ปอนด์ไปด้วยแล้ว

สิ้นเสียงเปิดปิดประตูห้องและเสียงสัญญาณล็อกประตูอัตโนมัติ ความเงียบก็เข้าครอบคลุมพื้นที่ห้าสิบตารางเมตรทันใด และนั่นทำให้เรนตระหนักขึ้นมาได้ว่าเขาไม่เคยชินกับความเงียบจริง ๆ ที่บ้านเขามีน้องชายน้องสาวจึงไม่เคยปราศจากเสียงพูดคุยหรือแม้แต่เสียงโวยวายเวลาน้อง ๆ ทะเลาะกัน แต่ตอนนี้ทั้งที่ไม่ได้อยู่ในห้องเพียงลำพังกลับเงียบประหนึ่งอยู่ในป่าช้าตอนตีสาม

เรนกลืนน้ำลายพลางเร่งมือเก็บเสื้อผ้าเข้าตู้ คิดในใจว่าคงต้องรีบทำใจให้ชินเร็ว ๆ

ระหว่างที่เรนกำลังจัดการข้าวของตัวเองก็ชำเลืองมองไปทางเตียงของรูมเมตซึ่งกำลังนั่งใช้ไดร์เป่าผมอยู่บนโซฟาเป็นพัก ๆ ข้าวของบนโต๊ะข้างเตียงมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่เป็นพวกสกินแคร์กับยานวดคลายกล้ามเนื้อซึ่งไม่ได้วางเป็นระเบียบแต่ก็ไม่ถึงกับเละเทะ ส่วนผ้าห่มกองขยุกขยุยไว้ไม่ได้พับ ทว่านอกจากนั้นห้องก็สะอาดดี รวมถึงห้องน้ำก็ไม่มีกลิ่นอับหรือคราบน้ำใด ๆ บนกระจก ดูเหมือนว่าเกรทจะค่อนข้างรักษาความสะอาดพอใช้

เขาสังเกตเห็นลูกบาสเกตบอลวางซุกอยู่ใต้โต๊ะทำงานของฝ่ายนั้น จึงเดาว่าเพื่อนใหม่น่าจะเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลชัวร์ ๆ

“เอ่อ...คุณเป็นนักบาสฯ ใช่ไหม” เรนหันไปถามพลางส่งยิ้มเก้อ ๆ ให้

ถึงบอกว่าจะทำใจให้ชินกับความเงียบ ทว่าในสถานการณ์นี้อย่างน้อยพวกเขาก็ควรทำความรู้จักกันสักหน่อย ไหน ๆ ก็ต้องอยู่ด้วยกันทุกวัน จะให้เงียบเป็นเป่าสากไม่รู้อะไรสักอย่างเกี่ยวกับคนที่อยู่ด้วยก็คงแปลกพิลึก

“เป็นเด็กโควตานักกีฬาเหรอครับ”

“เปล่า แค่ชอบเล่นเฉย ๆ”

“อ๋อ...” เรนละมือจากตู้เสื้อผ้าที่จัดเรียบร้อย จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียง สายตาจับจ้องไปยังร่างสูงที่เป่าผมเสร็จแล้วและกำลังนั่งดูโทรศัพท์มือถืออยู่บนโซฟา พร้อมกับพยายามชวนคุย “แปลว่าตั้งใจจะเข้าชมรมบาสฯ ใช่ไหม ถึงบอกว่าคงไม่ค่อยได้อยู่ห้อง”

“ใช่” เกรทตอบสั้น ๆ จากนั้นก็นิ่งไปอีก บรรยากาศจึงกลับมากระอักกระอ่วนอีกครั้ง

เวรเอ๊ย ถ้าไอ้ปอนด์ยังอยู่ก็น่าจะไม่เดดแอร์ขนาดนี้นะ เรนคิดในใจ ไอ้คุณชายปอนด์เป็นพวกช่างจ้อเลยรู้จักคนไปทั่ว ชวนคุยแป๊บ ๆ ก็สนิทเหมือนรู้จักกันมานาน ส่วนเขาไม่ได้สกิลชวนคุยเทพขนาดนั้นเลยตกที่นั่งลำบาก

ไม่สิ เหมือนจะมีแต่เขาละมั้งที่รู้สึกอยู่ฝ่ายเดียว เพราะเกรทดูเฉย ๆ ทำตัวสบาย ๆ ได้ น่าอิจฉาคนที่อยู่เงียบ ๆ กับคนที่เพิ่งรู้จักได้โดยไม่รู้สึกประดักประเดิดจริง ๆ

“นี่ เกรท” เรนรวบรวมความกล้าส่งเสียงขึ้นอีกครั้งพลางผุดลุกขึ้นจากเตียง “จะเที่ยงแล้ว หิวหรือเปล่า ออกไปกินข้าวด้วยกันไหม...ครับ”

ใช่แล้ว เวลาอยากสนิทกับใครให้ชวนกินเหล้า แต่เพราะเพิ่งรู้จักงั้นเอาแบบเบสิก ๆ ชวนไปกินข้าวก่อนแล้วกัน ถ้าเป็นรูมเมตยังไงก็ต้องมีโอกาสได้กินข้าวด้วยกันบ้างอยู่แล้ว หรือไม่ก็ฝากซื้อข้าวเข้ามา นี่คือหนทางการกระซับมิตรที่ดีเลยละ

ทว่าฝ่ายนั้นกลับนิ่งไปพักหนึ่งจนเรนเริ่มหวั่น ๆ ว่านี่เรียกว่าการ*ล้ำเส้น*หรือเปล่า ในตอนที่ชายหนุ่มเผลอกลั้นหายใจเสียงทุ้มต่ำของคนที่นั่งอยู่บนโซฟาก็ดังขึ้น

“อือ”

โอยยย หัวใจจะวายแล้วครับพี่! กว่าจะพูดแต่ละคำลุ้นยิ่งกว่า

ตัดจบรายการศึกสิบสองราศี สักวันเขาจะเป็นลมตอนรอฟังคำตอบหมอนี่หรือเปล่าเนี่ย!

แต่ก็เอาเถอะ เรนคิดในใจพลางคลี่ยิ้มส่งให้อีกฝ่าย *ถือว่าไม่ถึงกับมนุษยสัมพันธ์ติดลบจริง ๆ สินะ ค่อยยังชั่ว...*

“คุณอยู่มาก่อนมีร้านอร่อย ๆ แนะนำไหม ผมกินไม่ยาก ร้านตามสั่ง ก๋วยเตี๋ยวอะไรได้หมดเลย”

“ก็...ถ้าอยากกินตามสั่งก็มีร้านในซอย” เกรทเอื้อมมือไปหยิบคีย์การ์ดที่วางไว้บนโต๊ะรับแขกพลางลุกขึ้นยืน “หรือคุณอยากกินอย่างอื่น”

“ตามสั่งก็ได้ครับ” เรนตอบ

ฝ่ายนั้นจึงกล่าว “ไปเถอะ ถ้าไปช้าช่วงเที่ยงอาจไม่มีโต๊ะ”

“ครับ” เรนเผยรอยยิ้มกว้างเพราะดีใจที่รูมเมตเริ่มมีปฏิกิริยาตอบรับ

แต่กลายเป็นว่าเกรทสบตาเขาแค่วินาทีเดียวก็เบือนหน้าไปทางอื่นก่อนจะออกเดินลิ่ว ๆ จนเรนต้องรีบคว้าโทรศัพท์มือถือแล้วเดินเร็ว ๆ จนแทบจะกลายเป็นวิ่งตามไปบนโถงทางเดิน

หมอนี่...เข้าสังคมไม่เก่งเลยสินะเนี่ย

แดดตอนใกล้เที่ยงของกรุงเทพฯ ร้อนแสบผิวประหนึ่งเนื้อจะไหม้แม้จะเข้าสู่ฤดูฝนไปแล้ว ดวงอาทิตย์ทำงานอย่างขยันขันแข็งจนออกจะมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ ชนิดที่ว่าถ้าเป็นพนักงานออฟฟิศก็คงเป็นลูกน้องคนโปรดของนายจ้าง ถึงขนาดที่เรนนึกเสียใจที่ลืมทาครีมกันแดดก่อนออกจากห้อง แม้จะสวมเสื้อยืดโอเวอร์ไซซ์แขนยาวลงมาเกือบถึงข้อศอกแล้วก็ตาม

ชายหนุ่มร่างเล็กชำเลืองมองคนตัวสูงที่เดินอยู่ข้าง ๆ ซึ่งสวม

แค่เสื้อแขนกุดแล้วรู้สึกร้อนแทน แต่ดูเหมือนเกรทจะชินแล้ว หรือไม่อาจจะทาครีมกันแดดแล้วก็ได้ ยิ่งพอได้มาเดินข้างกันสองคนตามลำพังแบบนี้เขาก็รู้สึกตัวหดเล็กลงยิ่งกว่าตอนเดินข้างไอ้คุณชายปอนด์อีก

แปลกชะมัดเลย...

“ร้านนี้อร่อยใช่ไหม” เรนยังไม่ละความพยายามที่จะชวนคุย “ราคาล่ะ แพงมากไหมครับ”

“รสชาติก็ใช้ได้ ราคาส่วนใหญ่ก็สี่สิบบาท แถวนี้นิสิตกับคนทำงานเยอะ เขาเลยขายไม่แพงมาก” เกรทตอบพลางชำเลืองมองคนช่างจ้อที่ดูมีความพยายามที่จะทำความรู้จักกับเขา

รูมเมตคนนี้มีหน้าตาที่ชวนให้คนมองรู้สึกใจอ่อน เป็นประเภทที่ผู้ใหญ่เห็นแล้วเอ็นดูซึ่งตรงข้ามกับเขาโดยสิ้นเชิง บรรยากาศรอบ ๆ ตัวเรนเหมือนพระอาทิตย์ในวันที่ท้องฟ้าสดใสไร้ก้อนเมฆ อาจเพราะรอยยิ้มของฝ่ายนั้นช่างสว่างเจิดจ้าเช่นเดียวกับแววตาที่ดูกระตือ-รือร้นอยู่ตลอดเวลา แม้จะอยู่ในสภาพที่เหงื่อแตกหน้าแดงไปหมดแบบนี้ก็ตาม

เจอแดดหน่อยก็หน้าแดงแล้ว เป็นเพราะผิวขาวมากสินะ...

“ดีเลย” เรนพ่นลมหายใจ เขาตั้งเป้าหมายไว้ว่าก่อนอื่นต้องหาร้านอาหารถูก ๆ แถวหอให้ได้จะได้ประหยัดเงินมากขึ้น “แล้วปกติเวลาไปร้านนี้คุณกินอะไรเหรอ”

“สลับ ๆ กันไป” เกรทตอบสั้น ๆ

เรนเงียบไปชั่วอึดใจ ก่อนเงยหน้าสบตาคนตัวสูงกว่าแล้วยิ้มกริ่ม “นี่ ๆ ลองทายดูไหมว่าผมจะกินอะไร”

คิ้วหนาที่ได้รับการจัดแต่งทรงอย่างดีของคนฟังเลิกขึ้นน้อย ๆ สายตาที่มองมาแฝงแววประหลาดใจ ทำเอาคนพูดถึงกับยิ้มแห้ง ทั้ง

ที่ตั้งใจจะชวนคุยกระชับมิตรแท้ ๆ แต่ดูเหมือนเขาจะพูดมากไปแล้ว หรือเปล่านะ

คำถามก็ดูงี่เง่าจริง ๆ แหละ ใครจะไปรู้ว่าคนอื่นจะกินอะไรล่ะ รีบ ๆ ตัดบทก็แล้วกัน

“เอ่อ...ผมก็พูดไปเรื่อยแหละ ไม่ต้องใส่ใจ---”

“น่าจะ...กะเพราหมูกรอบละมั้ง”

“หือ?” เรนเหวอไปหน่อย ๆ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะตอบ ทั้งยังตอบถูกอีกต่างหาก เพราะเขากะว่าจะกินเมนูนั้นจริง ๆ

“ทำไมรู้อะ คุณอ่านใจได้ปะเนี่ย”

“...ก็แค่เดา” เกรทตอบสั้น ๆ สายตามองตรงไปด้านหน้าขณะเร่งฝีเท้าขึ้นอีกนิด จนเรนต้องสาวเท้าตามให้เร็วขึ้น

นั่นสิ ก็คงเดาไม่ยากเท่าไรละมั้ง ผัดกะเพราแทบจะเป็นเมนูสิ้นคิดของคนไทยทั้งประเทศแล้ว และคนส่วนใหญ่ก็ชอบหมูกรอบรวมถึงเขาด้วย มีเปอร์เซ็นต์ที่จะทายถูกสูงอยู่แล้วนี่นะ

ระหว่างที่เรนกำลังคิดเรื่อยเปื่อยคนข้างกายก็เริ่มชะลอฝีเท้าและหยุดยืนที่หน้าตึกคูหาห้องหนึ่ง

“ร้านนี้เหรอ” คนที่ยังไม่ชินกับที่ทางแถวนี้ถามขึ้นพลางมองเข้าไปด้านในร้านที่คลาคล่ำไปด้วยลูกค้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพนักงานออฟฟิศที่ออกมากินข้าวกลางวันกัน

“อือ” เกรทครางรับในลำคอแล้วเดินนำเข้าไปด้านในร้าน โชคดีที่ยังเหลือที่ว่างโต๊ะสุดท้ายเลยไม่ต้องรอคิว

“เอาผัดกะเพราหมูกรอบเผ็ดกลาง ๆ เพิ่มไข่ดาวครับ อ้อ แล้วก็ไม่ใส่ถั่วฝักยาวหรือข้าวโพดอ่อนด้วยนะครับ”

“ร้านป้าไม่ใส่อยู่แล้วลูก”

“ดีจังฮะ ผมไม่ชอบกะเพราที่มีผักอื่นนอกจากกะเพราเลย งั้น

ผมต้องมาฝากท้องร้านป้าบ่อย ๆ แล้ว” เรนส่งยิ้มหวานให้คุณป้าแม่ค้า เรียกสายตาเอ็นดูจากหญิงสูงวัยได้ไม่ยาก

เรนหันไปมองเกรท “แล้วคุณกินอะไร”

“ข้าวผัดหมูเพิ่มไข่ดาวสองครับ”

“จ้า ไปตักน้ำดื่มเองได้เลยนะลูก” คุณป้าเจ้าของร้านบุ้ยใบ้ไปทางโต๊ะที่ตั้งอยู่ด้านในสุดของร้านซึ่งมีแก้วพลาสติกใช้แล้วทิ้งกับถังใส่น้ำแข็งและตู้กดน้ำเปล่าไว้ให้บริการ

เรนตั้งท่าจะลุก แต่เกรทบอกให้เขานั่งรอ ส่วนอีกฝ่ายไปตักน้ำมาให้ เรนเลยบวกคะแนนความเป็นมิตรให้เพื่อนใหม่อีกหลายแต้มทีเดียว

ถึงลูกค้าจะแน่นร้านแต่อาหารกลับมาไวเกินคาด รสชาติก็จัดว่าอร่อยสมกับที่มีลูกค้าเข้าไม่ขาดสาย ระหว่างกินเรนพยายามชวนเกรทคุยเพื่อละลายพฤติกรรมทั้งสองฝ่าย ขณะที่อีกคนก็คงคอนเซปต์ถามคำตอบคำไม่เปลี่ยนแปลง แต่การที่เกรทยอมตอบเขาไม่ปล่อยให้เก้อก็ทำให้เรนมองเพื่อนใหม่คนนี้ในแง่ดีขึ้นเรื่อย ๆ

“เอาอีกไหม”

“ครับ?” เรนกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อจู่ ๆ คนที่นั่งฝั่งตรงข้ามก็เอ่ยแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“จะกินอีกจานหรือเปล่า” เกรทขยายความพลางมองจานข้าวที่พร่องไปครึ่งหนึ่งของรูมเมต “ถ้าจะกินอีกจานต้องรีบสั่ง ไม่งั้นจะรอนาน”

“ไม่หรอก ผมกินแค่นี้แหละ”

คู่สนทนาขมวดคิ้ว “แค่นั้นอิ่มเหรอ”

“หือ นี่ก็ไม่น้อยแล้วนะ” เรนแย้ง ถึงจะไม่ได้สั่งพิเศษแต่ป้าก็ให้ข้าวเยอะพอสมควร สงสัยสำหรับเกรทที่เป็นนักกีฬาใช้พลังกาย

เยอะคงมองว่าจานเดียวไม่อิ่ม

“กำลังคิดว่าผมผอมไปละสิ” เรนเดาความคิดคนที่กำลังมองหน้าเขาได้ทันที “ใช่ไหมครับ”

“อือ” เกรทครางรับในลำคอ ก่อนเสริม “กินเยอะ ๆ”

“โอเค ผมจะพยายามนะ” เรนยิ้มรับ นึกขันกับคนที่พูดจาห้วนสั้นจนต้องตั้งสติดี ๆ เวลาคุยด้วย

ดูจากในโพสต์หารูมเมตเหมือนพวกเนิร์ดเบียวระดับกีดกันสังคมแท้ ๆ แต่จริง ๆ แค่พูดไม่เก่ง แล้วก็ช่างเป็นห่วงเกินคาดด้วย นึกว่าจะไม่แคร์ใครเสียอีก

อยู่ด้วยแล้วก็สบายใจดีไปอีกแบบแฮะ...

มื้อนั้นเรนซื้อใจเพื่อนใหม่ด้วยการจ่ายค่าอาหารให้ กว่าเกรทจะยอมเลิกถามเลขบัญชีหรือยัดเงินค่าอาหารตัวเองใส่มือเขาก็เดินกลับมาถึงคอนโดกันแล้ว เรนกำลังจะเดินเข้าด้านในเพื่อไปกดเรียกลิฟต์กลับขึ้นห้อง ทว่าอีกฝ่ายกลับรั้งเขาไว้ก่อน

“เดี๋ยว คุณ”

“ครับ?” เรนหันไปมองงง ๆ “อะไรเหรอ”

“ผมเลี้ยงน้ำคืนแล้วกัน” ร่างสูงกล่าวพลางเดินนำไปทางตู้เต่าบินใต้คอนโดตรงโซนรับแขก ทำเอาคนมองตามส่ายหน้ายิ้ม ๆ

เป็นพวกไม่ชอบติดค้างสินะ เอาเถอะ ก็ไม่ใช่นิสัยไม่ดีอะไรหรอก

“ปกติคุณดื่มอะไรเหรอ” เรนที่เดินตามมามองอีกฝ่ายที่กำลังกดเลือกเมนูอย่างสนใจ

เกรทตอบเสียงเรียบ “อเมริกาโนเย็น”

“จะบ่ายแล้วนะ ดื่มกาแฟตอนนี้แล้วกลางคืนจะหลับเหรอ”

“หลับ” ฝ่ายนั้นตอบพลางกดเลือกเครื่องดื่มของตัวเอง

หวาน 0% ด้วยแฮะ เรนมองอีกฝ่ายที่กดหน้าจอตู้แล้วขนลุกเกรียว สำหรับคนติดหวานอย่างเขาแล้วให้ดื่มกาแฟไม่ใส่น้ำตาลก็ไม่ต่างจากบังคับให้กินยาขมเลย

“แล้วคุณจะดื่มอะไร”

“อ่า...เอาซันเซ็ตแล้วกันครับ” เรนตอบพลางเลื่อนมือไปกดปุ่มสั่งเครื่องดื่มแก้วถัดไปแล้วจิ้มหน้าเมนูแนะนำ

สมัยเรียน ม.ปลายเขาชอบดื่มสตรอว์เบอร์รีโซดามาก ถึงขนาดต้องดื่มทุกวัน จนกระทั่งเพิ่งมีเมนูนี้เพิ่มขึ้นมา พอลองชิมแล้วติดใจรสหวาน ๆ อมเปรี้ยว แถมกลิ่นหอมสดชื่นด้วยเลยเปลี่ยนมาดื่มอันนี้แทน เพราะมีผสมเครื่องดื่มชูกำลังด้วยเลยไม่ถึงขั้นดื่มทุกวัน ส่วนใหญ่จะดื่มสลับกับเมนูโซดาอื่น ๆ แต่ถ้าช่วงใกล้สอบนี่น่าจะได้ซดแทนน้ำเปล่าแหง...

เกรทมองหน้าจอที่ระบุส่วนผสมเมนูแล้วเอ่ยเสียงเรียบ “ดื่มเครื่องดื่มชูกำลังแล้วจะนอนหลับเหรอ”

“หลับสิครับ อ๊ะ...” เรนกะพริบตา พอหันไปมองเห็นมุมปากคู่สนทนาโค้งขึ้นน้อย ๆ เลยรู้ว่าโดนย้อนเข้าซะแล้ว เขาหัวเราะออกมาทันที

“ด้ายยย จะจำไว้ว่าคุณก็เคี้ยวไม่ง่าย ขอบคุณที่เลี้ยงครับ”

“ไม่เป็นไร” เกรทตอบ ทั้งคู่ยืนรอรับเครื่องดื่มของตัวเองแล้วจึงพากันกดลิฟต์กลับเข้าห้อง

หลังจากนั้นก็ต่างคนต่างใช้ชีวิตกันไป เรนเปิดโน้ตบุ๊กเสียบหูฟังดูเน็ตฟลิกซ์ ส่วนเกรทไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วบอกว่าจะออกไปข้างนอกกลับมาตอนค่ำ ๆ เรนคิดว่าพวกเขายังไม่สนิทกันเลยไม่กล้าถามอะไร เขาใช้เวลาที่อยู่ตามลำพังนอนดูหนัง ออกไปหามื้อเย็นกินข้างนอกอีกรอบแล้วกลับห้องมาเปลี่ยนเสื้อผ้าอาบน้ำเตรียมเข้านอน

เรนใช้ผ้าเช็ดตัวผืนเล็กขยี้เส้นผมที่เปียกชื้นไปพลางเอื้อมมือไปคว้าโทรศัพท์มือถือ เลื่อนหาไลน์แม่แล้วกดโทร. ออก เขาเพิ่งลงมากรุงเทพฯ ได้แค่สัปดาห์เดียว ช่วงนี้ถ้าไม่โทร. หาที่บ้านบ่อย ๆ แม่คงจะเป็นห่วง

“แม่”

[เป็นไงเรา ย้ายห้องเรียบร้อยดีไช่ไหม]

“คร้าบบบ” เรนเอนหลังพิงพนักเหยียดขาอย่างผ่อนคลาย เสียงของผู้ให้กำเนิดทำให้เขารู้สึกอุ่นใจไม่ว้าเหว่ได้เสมอแม้จะอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยเช่นนี้

“วันนี้ที่ร้านยุ่งไหม”

[ก็เรื่อย ๆ แหละ ทุกวันนี้ได้กำไรต่อวันนิดหน่อยก็ดีแล้วนะ เศรษฐกิจแบบนี้]

“นั่นสิ” คนเป็นลูกชายถอนใจตามมารดา

อันที่จริงเขาก็รู้ว่าการที่ตนมาอยู่กรุงเทพฯ ทำให้พ่อกับแม่คิดมากเรื่องค่าใช้จ่ายไม่ใช่น้อย ถึงที่บ้านจะไม่ได้ขัดสน งานเซลส์ของพ่อยังไปได้ดี กิจการร้านอาหารก็ยังไปได้เรื่อย ๆ แต่การเลี้ยงลูกวัยเรียนสามคนถือเป็นภาระที่หนักเอาการ

ถ้าไปเรียนมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่หรือเข้าแม่ฟ้าหลวงคงประหยัดกว่า แต่เรนก็มองว่ามันเป็นความฝันหนึ่งในชีวิตที่เขาอยากจะเข้าเรียนที่นี่ให้ได้ และตั้งใจตั้งแต่ก่อนมาแล้วว่าเขาจะไม่ขอเงินครอบครัวเพิ่มถ้าไม่จวนตัวจริง ๆ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ก็จะใช้เงินจากการทำงานพาร์ตไทม์นี่แหละจ่าย

ต้องเริ่มเดินสำรวจแถว ๆ มหาวิทยาลัยหาร้านที่รับสมัครพนักงานแล้วสินะ...

[แล้วรูมเมตคนนี้เป็นไงบ้าง เมื่อวานเรนบอกแม่ว่าเขาคุยยากนี่]

“อีออ จริง ๆ ก็ดีนะ เขาพูดไม่เก่งเฉย ๆ แต่ก็นั่นแหละ ต้องรอดูไปอีกสักพัก”

[โอเคจ้ะ มีอะไรก็บอกแม่นะ สมมติถ้ามีปัญหาต้องย้ายห้องก็บอกแม่ ไม่ต้องไปทนล่ะ เรื่องเงินพ่อกับแม่ส่งให้ได้]

“ไม่มีหรอกน่า” เรนตอบเสียงกลั้วหัวเราะ ไม่ได้บอกไปว่าในกรณีที่เกรทมองว่าเขาพูดมากเกินขอบเขตที่จะรับได้แล้วเป็นคนเตะโด่งเขาออกไปละนะ

เรนนั่งคุยกับแม่ที่ส่งสายให้วิดีโอคอลกับน้องชายน้องสาวอีกพักหนึ่ง วินซึ่งอยู่ ม.สามแล้วกำลังอยู่ในวัยคึกคะนองบ่นอิจฉาเขาอยากมากรุงเทพฯ ไปเดินแถวสยามจะได้ถูกสัมภาษณ์เหมือนในติ๊กต็อกบ้าง ส่วนตะวันน้องสาวคนเล็กซึ่งอยู่ ป.หกกำลังคลั่งไคล้บอยแบนด์ทีป็อปกลุ่มหนึ่งก็บ่นว่าอยากมาตามศิลปินที่กรุงเทพฯ เหมือนกัน

พี่คนโตวัยสิบเก้าปีหมาด ๆ ของน้อง ๆ นั่งหัวเราะ พอได้คุยกับครอบครัวค่อยรู้สึกคลายเหงาลงได้บ้าง

“แค่นี้นะ อย่านอนดึกกันนักล่ะ บายยย”

กึก!

ตอนที่เรนกดวางสายครอบครัวก็ได้ยินเสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น ตามด้วยร่างสูงของรูมเมตซึ่งกำลังถอดสนีกเกอร์ราคาแพงที่สวมอยู่วางบนชั้นวางรองเท้าหน้าทางเข้า

เรนทักขึ้น “เกรท กินอะไรมาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้ว” ฝ่ายนั้นตอบสั้น ๆ พลางถอดกระเป๋าคาดออกออกวางทิ้งไว้บนโซฟาแล้วเริ่มปลดกระดุมเสื้อ “ผมไปอาบน้ำนะ”

“ตามสบายเลยครับ” เรนตอบพลางหลุบตามองโทรศัพท์มือถือโดยอัตโนมัติ ระหว่างที่เกรทเดินมาหยิบผ้าเช็ดตัวในตู้เสื้อผ้า

ซึ่งอยู่ติดกับเตียงเขา

พอเจ้าของห้องตัวจริงกลับมาก็เป็นอีกครั้งที่เรนตระหนักได้ว่า ชีวิตนิสิตมหาวิทยาลัยช่างมีแต่สิ่งแปลกใหม่ดาหน้าเข้าใส่ เกิดมาสิบเก้าปี นี่เป็นครั้งแรกที่เขาต้องใช้ชีวิตกับคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักกัน ปกติอย่างดีก็ไปเที่ยวค้างคืนกับเพื่อนสองสามวัน ไม่เคยต้องอยู่กับใครนาน ๆ หลายเดือนหรืออาจจะเป็นปีแบบนี้...

รูมเมตของเขาพาดผ้าเช็ดตัวกับเสื้อผ้าชุดใหม่ไว้บนไหล่แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป โดยมีสายตาของเรนมองตามหลัง นึกอิจฉากล้ามเนื้อบนแผ่นหลังกว้าง ๆ นั่นซะเหลือเกิน

กินเท่าไรก็ไม่อ้วน แถมตราบใดที่ยังเลือกนอนมากกว่าออกกำลังกายเราก็คงมีหุ่นแบบนั้นไม่ได้หรอก คนตัวเล็กถอนใจพลางหยิบหูฟังมาใส่อีกครั้งแล้วเลื่อนหาหนังเรื่องใหม่ในโน้ตบุ๊ก เรนตั้งใจจะใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ก่อนเปิดเทอมนี้ด้วยการดูหนังให้ตาโปไปเลย เพราะพอเปิดเทอมก็คงวุ่นกับทั้งการเรียนและกิจกรรม ไหนจะทำงานพิเศษจนไม่มีเวลามานั่งชิลแบบนี้แล้ว

ไม่นานเสียงน้ำจากฝักบัวกระทบพื้นก็หยุดลง เกรทที่สวมเสื้อแขนกุดกับกางเกงขายาวเดินเข้ามาในห้องนอนแล้วทรุดตัวลงนั่งบนเตียง เริ่มทาสกินแคร์แบบลวก ๆ

เป็นพวกดูแลตัวเองอยู่เหมือนกันสินะ เรนที่แอบชำเลืองมองความเคลื่อนไหวของเพื่อนใหม่คิดในใจ ถึงจะตกใจที่อีกฝ่ายตบหน้าตัวเองแรงเหลือเกินตอนใช้น้ำตบก็เถอะ

“เกรท...” แล้วคนที่ไม่เคยชินกับความเงียบสักทีก็เริ่มเปิดปากอีกรอบเพื่อชวนคุย “จะนอนแล้วเหรอ”

“ยัง เปิดไฟไปก่อนก็ได้” ฝ่ายนั้นตอบเสียงเรียบพลางเดินไปหยิบโน้ตบุ๊กบนโต๊ะทำงานมานั่งดูบนเตียง

เรนไม่ได้ตั้งใจมอง แต่เขาก็บังเอิญเห็นว่าเกรทเปิดหน้าเซิร์ชคลิปการแข่งบาสเกตบอล NBA ระหว่างกำลังเชื่อมต่อเฮดโฟน ดูท่าจะชอบเล่นบาสเกตบอลมากจริง ๆ

“คือ...” เรนพลั้งปากถามออกไปในที่สุด “เมื่อกี้ไปไหนมาเหรอ”

“แวะไปเอาของที่บ้านน่ะ” คนถูกถามตอบเสียงเรียบ สายตาจับจ้องอยู่ที่หน้าจอซึ่งดูเหมือนจะมีปัญหาเชื่อมเฮดโฟนไม่ได้

เรนลอบผ่อนลมหายใจ นึกว่าอีกฝ่ายจะไม่ตอบ แต่แบบนี้ก็เท่ากับว่าพวกเขาน่าจะพูดคุยเรื่องทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวันได้สินะ เหมือนเป็น*เพื่อนกันจริง ๆ* แล้วแฮะ...

“แล้วคุณมีพี่น้องไหม” เรนถามต่อ

ทว่าคราวนี้เกรทหันมามองหน้า ทำเอาคนซวนคุยรู้สึกเสียวสันหลังนิด ๆ

เวรแล้วไง ได้ใจเกินไปหน่อย กฎที่เขียนไว้ในโพสต์ก็บอกแล้วว่าอย่าล้ำเส้นเรื่องส่วนตัว

“โทษ ๆ ผมลืมเอง” คนอายุมากกว่าแต่สูงแค่ปลายจมูกฝ่ายนั้นยิ้มเจื่อน รีบโบกไม้โบกมือ “ถ้าเกรทไม่อยากตอบก็ไม่ต้อง---”

“ไม่เป็นไร” เสียงทุ้มกล่าวพลางหยิบเฮดโฟนมาคล้องคอ พลางพูดด้วยใบหน้านิ่ง ๆ “ผมไม่มีพี่น้อง เป็นลูกคนเดียว”

ตอบด้วยแฮะ เรนตาเป็นประกาย *หมอนี่น่าสนใจจริง ๆ*

“แล้วเหงาบ้างไหม” คนมีพี่น้องถามอย่างสงสัย เขามีน้องตั้งสองคน ชีวิตวัน ๆ ค่อนข้างวุ่นวายเพราะต้องคอยสงบศึกวินกับตะวัน แต่ถึงอย่างนั้นถ้าไม่มีน้องชายน้องสาวเขาคงจะเหงามากแล้วพวกลูกคนเดียวล่ะ

เคยถามไอ้คุณชายปอนด์ที่เป็นลูกคนเดียวเหมือนกัน มันบอกเฉย ๆ แต่รายนั้นไปไหนก็มีเพื่อนเลยไม่น่าเหงา แล้วคนเงียบ ๆ

อย่างเกรทล่ะ

“ไม่ ชินแล้ว”

ชินงั้นเหรอ ตอบคล้าย ๆ ไอ้ปอนด์เลยแฮะ เพราะไม่เคยมีถึงได้ไม่รู้สึกอะไรสินะ แบบนี้เวลาอยู่คนเดียวคงได้เปรียบ ไม่เหมือนเขาที่คิดถึงเสียงแม่กับพวกน้อง ๆ อยู่ทุกวัน

จู่ ๆ เกรทก็ถามกลับด้วยประโยคที่คนฟังไม่คาดคิด “คุณเหงาเหรอ”

“ครับ? อ๋อ...ก็นิดหน่อยแหละ คิดถึงบ้าน” เรนว่า

ฝ่ายนั้นสบตาเขานิ่งอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะเบือนหน้าไปมองจอโน้ตบุ๊กบนตักพลางเอ่ยเสียงเรียบ “พอเปิดเทอมก็คงไม่เหงาแล้ว”

“นั่นสินะ อยากเปิดเทอมไว ๆ เลย” เรนหัวเราะเมื่อนึกถึงบรรดาเพื่อนใหม่ในคณะที่ได้เจอหน้าค่าตากันไปแล้วตอนงานเปิดบ้านของมหาวิทยาลัย ตอนนี้ยังได้คุยแค่ในกลุ่มแชตเลยยังไม่สนิทกันเท่าไร แต่อีกไม่นานก็คงจะรู้จักกันมากขึ้นแล้ว

เหมือนกับที่เขากำลังทำความรู้จักเกรทอยู่นี่ไง

เรนชำเลืองมองหน้ารูมเมตที่กำลังจดจ่อกับคลิปการแข่งพลางอมยิ้มน้อย ๆ ขณะเลื่อนมือไปกดเล่นหนัง

ถ้านี่เป็นละคร รูมเมตของเขาก็คงเป็นไทป์เจ้าชายน้ำแข็งที่อบอุ่นสินะเนี่ย...